

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Lakatos István

Lakatos István
A mosómedve, aki ki akarta mosni a világot – Emma és Tesla 2

© 2016 Lakatos István
Published by arrangement with Sárközy & Co. Literary Agency
© Cover design by Tamás Tillai
© za srpski jezik Odiseja

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

IŠTVAN LAKATOŠ

Emma i Tesla 2
**RAKUN KOJI JE
HTEO DA OPERE
CEO SVET**

S mađarskog prevela
Draginja Ramadanski

Ilustrovao
Ištvan Lakatoš

ODISEJA
Beograd, 2018.

1

Pre nego što se udubimo u nove avanture Eme, Varnave i najvećeg svetskog izumitelja, Nikole Tesle, treba da vas obavestim o dva događaja. Jedan je **ZAGONETAN I ZANIMLJIV**, a drugi **ZASTRAŠUJUĆ**. Bez njih ne bi bilo ni pustolovina! A na šta bi to ličilo?

KNJIGA BI BILA PRAZNA!

Prelistajte je samo do kraja, lepo se vidi da je **PUNA** slova i crteža, dakle biće tu svakakvih avantura, i to ne bilo kakvih! **OH OH!**

Bio je vedar, sunčan nedeljni dan. Cvrkutale su ptičice, zujale vredne pčelice, brundao medved, Klepetala roda, svakojake zloće dremuckale su u hladu, a šumsko čudovište je pakovalo ostatak užine za sutradan. Jer, bila je to baš ukusna užina.

„Po ovako lepom vremenu **MORAM** ići na izlet”, Albert Ajnštajn je rekao svojoj proždrljivoj i smrdljivoj mački. **NAJPAMETNIJI** naučnik na svetu (molim vas, **NEMOJTE OVO DA KAŽETE** Tesli) zapravo je obožavao ovakve vedre nedeljne dane, kao

POZDRAVLJAM VAS, DRAGI ČITAOCI!
OVO JE DRUGI TOM KNJIGE „EMA I TESLA”.
NEPRISTOJNO JE DRUGI TOM ČITATI PRE PRVOG,
ALI AKO STE PROPUSTILI PRETHODNU AVANTURU,
UKRATKO ĆU VAM PREPRIČATI ŠTA SE DESILO U NJOJ.
U DALEKOM-PREDALEKOM VELEGRADU JEDNA
TAJANSTVENA DEVOJČICA, EMA, UPOZNALA JE NAJVEĆEG
IZUMITELJA NA SVETU, NIKOLU TESLU, ZATIM DEČAKA VARNAVU
KOJI STALNO NEŠTO PAMETUJE, I JEDNOG SAVRŠENOG
POSILNOG, KOJI JE PRITOM MORSKO PRAŠE.
ONI PROLAZE KROZ **NEVIĐENO UZBUDLJIVE**
PUSTOLOVINE!

U NJIMA UČESTVUJU I ZOMBIJI, ZLI NAUČNIK,
PRESLATKI JEDNOROG I DŽINOVSKI ROBOT.

ALI, BOLJE JE
DA SAMI PROČITATE!
SAD NEMAM VREMENA
DA VAM PREPRIČAVAM DALJE,
JER TREBA DA VAM ISPRICAM
NOVU PUSTOLOVINU!

stvorene za branje cveća i malina. A kada bi zavukao glavu u duplju nekog drveta i proderao se, glas mu je baš zgodno odzvanjao.

Pripremio je sebi nekoliko sendviča sa pekmezom i kobasicom, a mački pretvorenoj u smrdljivog zombija ostavio parče **mozga**. Onda je seo na tricikl i odvezao se u šumicu nadomak **Predalekog Velegrada**.

Oblak je lak, grumen rumen,
Postojanje – sušto radovanje.

STVARNO VESELA PESMICA.

Ajnštajnu je vreme tako brzo proletelo da nije ni primetio da se smračilo. Seo je na svoj tricikl i krenuo put kuće ali ga odjednom

ZASLEPI NEKO BLEŠTAVO SVETLO!

Da je neko slučajno prolazio onuda, video bi kako se naučnik zajedno sa triciklom odiže od zemlje i nestaje nad krošnjama, a tamo ga guta **NEŠTO TAMNO** što je lebdelo nad šumom i ubrzo potom nečujno nestalo. Ali pošto niko nije prolazio onuda, niko nije mogao da ispriča šta se desilo sa najvećim naučnikom na svetu.

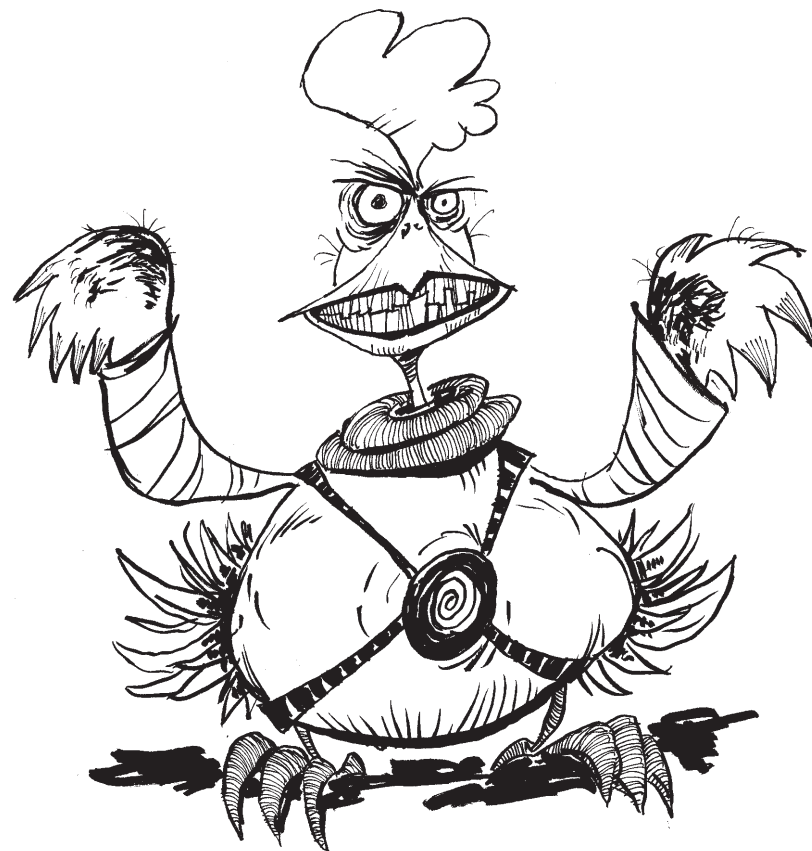
Drugi događaj zbiva se znatno dalje, u **VASIONI**, na udaljenosti od nekoliko **GALAKSIJA**.

Kada je u prethodnoj epizodi Ema tumarala po Teslinoj kući, naišla je na nekoliko veoma korisnih pronalazaka, i slučajno je pritisnula dugme fantastične naprave: **INTERPLANETARNOG KOKODAKALA**. **TAD** sam se uplašio da će ga čuti

KOSMIČKA KOKOŠJA ČUDoviŠTA,

što bi predstavljalo **VELIKU OPASNOST PO ČOVEČANSTVO!**

Naime, kosmička kokošja čudovišta čeprkala bi po Zemlji, sve dok od nje ne bi ništa ostalo, da i ne pominjemo

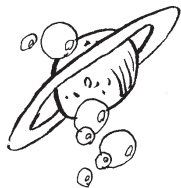

da bi sve bilo prekriveno perjem, kao i to da kokošinjci užasno **SMRDE!**

E pa, kosmička kokošja čudovišta **JESU ČULA** Kokodakalo, i čim su dokrajčila jednu udaljenu gostoljubivu malu rasu, i sve zasmrdela i zagadila perjem, njihova flotila, sastavljena od **NEKOLIKO HILJADA** svemirskih brodova, krenula je prema izvoru kokodakanja, to jest ka Zemlji.

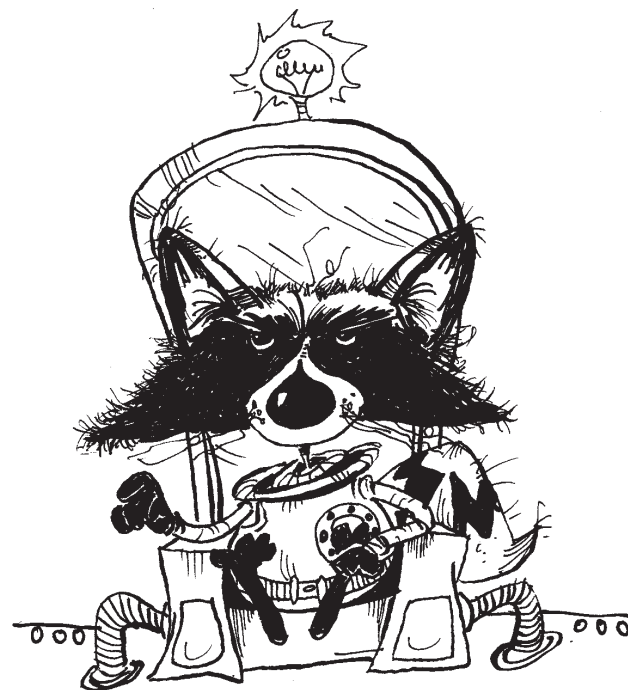

Međutim: matični brod **ZLIH KOSMIČKIH RAKUNA**, koji je imao oblik mašine za pranje veša (i zvao se **PRA-KLJAČA**) išao je istim putem. Ti rakuni su bili veoma zli, jer su redom obilazili sva sazvežđa, perući **SVE** bez izuzetka: planete, komete, meteorske rojeve, čak su i crne rupe prali sve dok

ne postanu blistavo bele. Baš su se i sada bavili time, kada je Potpuri, najzločestiji kosmički rakun, primetio kokošju kosmičku flotilu i izdao naredbu za **UMERENO ISKUVAVANJE**. **NAJME**, kokoške su prilično **PRLJAVA** stvorenja.

Ali nije se na tome završilo.

Tek što je počelo pretpranje, izbila je **NAJVEĆA KOSMIČKA BITKA SVIH VREMENA!**

Nakon dugotrajne paljbe, vasionom su kružile sve same
PEČENE KOKOŠKE.

Tako su izumrla kosmička kokošja čudovišta.

Međutim, kosmički rakuni su ustanovili kuda se zaputila ogromna kokošja flotila.

„Tako **ŠTROKAVU** planetu još nikad nisam video”, konstato-
vao je Potpuri. Naravno, na nerazumljivom, zločestom jeziku
kosmičkih rakuna, koji je meni potpuno nepoznat. „**Gomile
smeća, sve je u dimu i prljavštini. Vreme je za jedno VELIKO
PRANJE!**”

Tako se Prakljača zaputila ka Zemlji.

2

Prekjuče i još dva dana pre toga, u **VELEGRADU** (naravno, **PREDALEKOM**), Ema je mrzvoljno navukla pantofle sa zekama. Nije mogla da spava, jer je krevet uvređeno torokao, terajući po svom. Uveče bi joj pevao umilne pesmice sa željom da je us-pava, što Ema nije podnosila, pa mu je zabranila da se oglašava. Jadni krevet, prvo se snuždio, da bi nakon nekoliko neuspešnih pokušaja samo tiho cvileo, u nadi da će se neko sažaliti na njega.

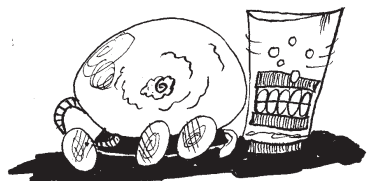
To, međutim, nije imalo efekta.

Ema je, kada više nije mogla da izdrži, odlučila da procunja

po kući. Nije bilo mračno, jer je baš bio pun mesec, i sve je bilo obasjano. Tesla se, naravno, zaključao u svojoj laboratoriji, i sudeći po buci, zacelo se zabavljao svojim munjama. Druželjubivi Kostur je mirno spavao na polici, Meka-kuca je dremkala pored svog novog prijatelja, veštačke vilice bile su

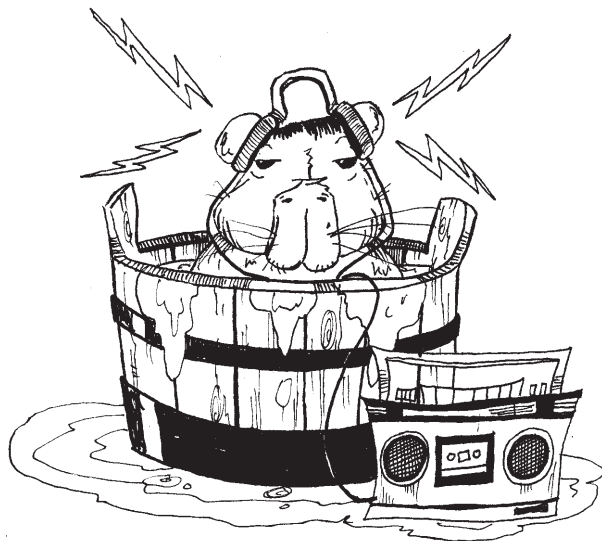
uronjene u čašu s vodom. Ko bi znao gde se skitao mali, bucmasti Jednorog. Mora da je uzdisao u nekoj kutiji za slatkiše, pošto je do poslednje mrvice smazao sve kolače.

Pošto nije bilo nikog drugog, Ema je zavirila u Lavrentijevu sobu. Morsko prase je sedelo u koritu sa slušalicama

na ušima i slušalo **mačevalačko-streličarsku metaliku.**

GOR-GUR-GAR-ČELIK!
GOR-GUR-GAR!
GOR-GUR-GAR-ČEKIĆ!
DŽID-DŽID-DŽI!
KLIN!

Devojčica nije htela da remeti trenutke odmora morskog praseta pa se tiho prikrala Varnavinoj sobi. Dečak je nikada nije puštao unutra, a ni Emu doduše ni najmanje nije zanimalo šta on to skriva. Po svoj prilici sve same **DOSAĐNE** stvari, mada bi volela da virne u njegovu biblioteku. U svakom slučaju prislonila je uvo na vrata i stala da prisluškuje, u nadi da će čuti nešto zanimljivo.

HORK-HORK-NJAF!

To je sve što se čulo. Šta bi to moglo biti?

Varnava je uvek ostavljao ključ u ključaonici, tako da Ema nije mogla da proviri. Međutim, zli Alfonzo Kalauz, koji ju je ranije držao u zatočeništvu, naučio je svoje pitomce bezbrojnim trikovima, ne bi li iz zaključanih stanova pokrali što više stvari. To umeće je Emi sada dobro došlo. Zavukla je prste u svoju čupavu, gustu kosu, i izvadila ukosnicu. Ponekad bi i sakrila nešto u kosi. Na primer, **KAKADUA**, ali to je bilo davno.

Stavila je ukosnicu u ključaonicu, i pažljivo pogurala ključ. To nije bilo lepo, ali ju je kopkalo da sazna šta ispušta te čudne glasove. Kada je ključ ispao, provirila je kroz otvor.

Unutra je skakutalo neko **DLAKAVO STVORENJE**.

Da nije **NAPALO** Vanavu?

Ema je hitro majstorisala ukosnicom, kako bi otvorila bravu. Mada je Varnava bio priličan **SMARAČ**, nije mogla da dozvoli da ga rastrgne neka životinja!

Najzad je brava škljocnula, i Ema je gurnula vrata.

Neko je sasvim ispreturao sobu.

DLAKAVO BIĆE je upravo rasporilo jedan jastuk, i svud naokolo letelo je perje.

Ema kriknu, stvor se trže, ostavi jastuk i okrenu se ka devojčici.

NEĆE VALJDA I EMU DA RASTRGNE?

Dlakavo čeljade ju je živahno optrčalo, a zatim je skrušeno selo kraj njenih nogu, zamahavši repom.

„Baš si slatka životinjica”, Ema je čučnula i pomilovala ga. Međutim, nešto **NIJE BILO U REDU**.

Oko vrata psolikog bića visila je iskidana kravata, a osim toga nosilo je i naočare. Veoma **PREPOZNATLJIVE** naočare... Životinjica je legla na leđa, i uživala dok ju je devojčica rasejano češkala po stomaku. Namrštenog čela, Ema se prisećala šta se desilo u prethodnoj knjizi... i setila se... Pa to i nije nikakva životinjica!

TO JE VARNAVA!

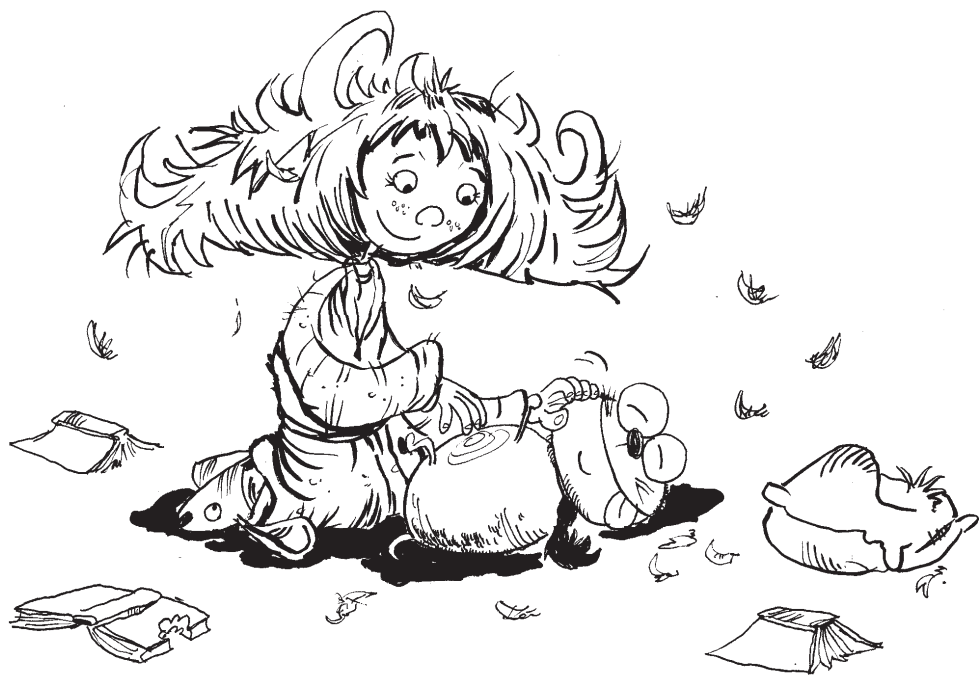
Ali, kako? Hm, pomisli Ema, i pogleda kroz prozor jer ljudi obično tako bolje misle.

PUN JE MESEC!

Varnava je, dakle, bio **VUKODLAK!** Odnosno **STVORODLAK**. Ili ipak **DLAKAVO STVORENJE**, jer je tako mali.

Ema zgroženo osmotri životinjicu s isplaženim jezikom. Znači, malopre je češkala Varnavu. **BLJAK**.

„Ma baš me briga! **TAKO JE SLADAK!**” – reče i pomazi maleckog. Nadala se da se Varnava, kad se ponovo pretvori u dečaka, neće sećati ovoga.

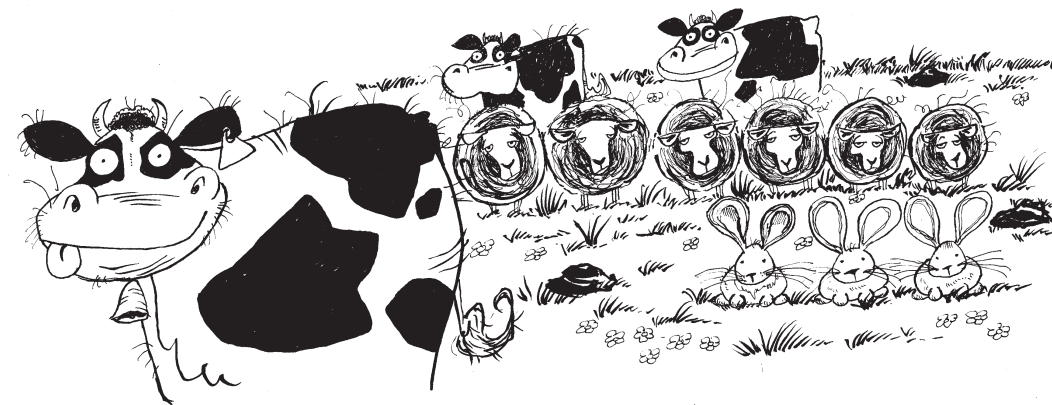
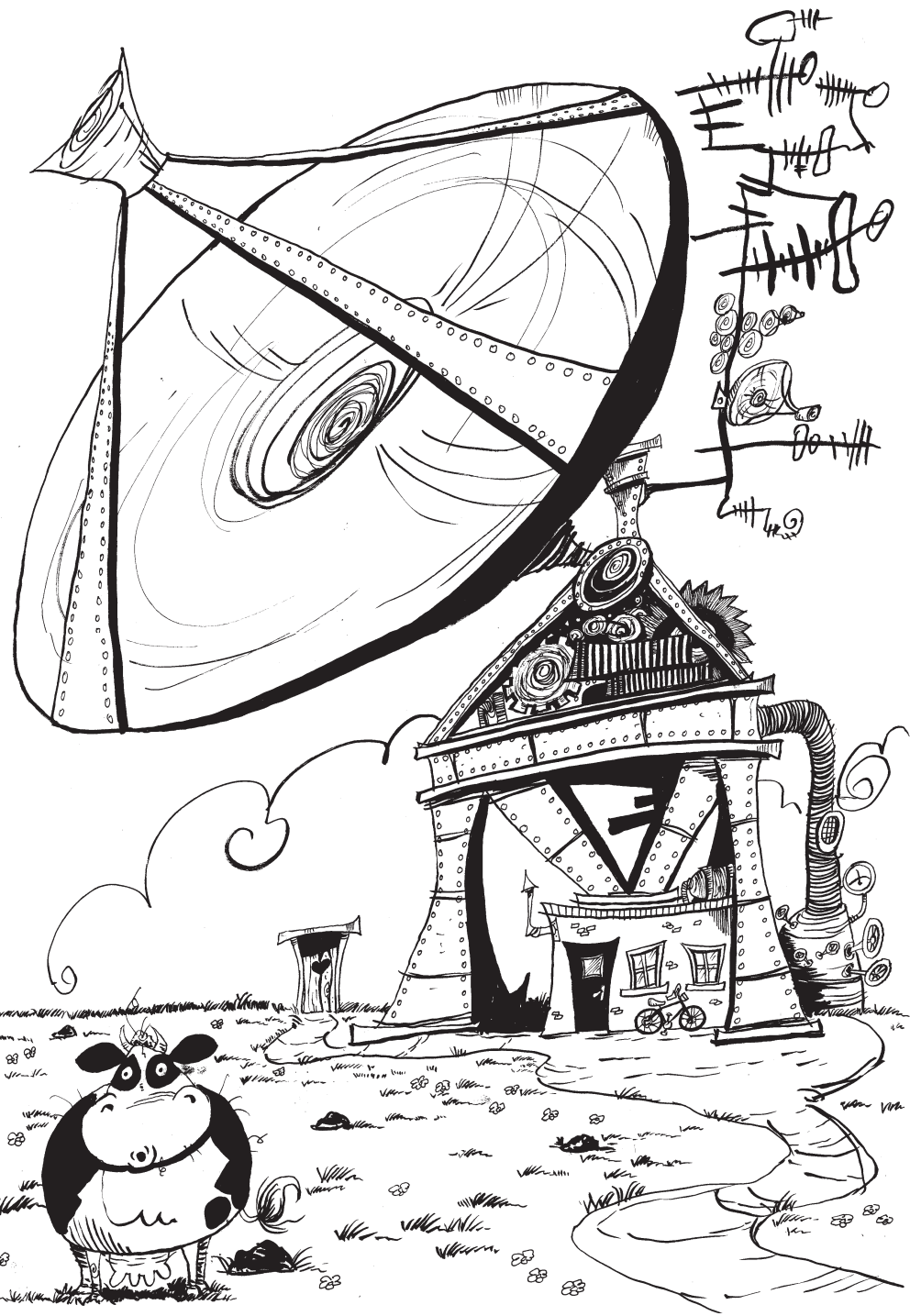
3

Na jednoj lepoj zelenoj livadi stajale su četiri krave, šest ovaca, tri zeca i jedan

DŽINOVSKI

radio-teleskop. Mnogo para je uloženo u njega, sve da bi se na vreme primetio dolazak **VANZEMALJACA** sa zlim namjerama. Do sada i nije bio potreban, jer su navraćali samo pitomi i dobronamerni vanzemaljci, čiji su kosmički brodovi po kratkom postupku uništavani sa nekoliko raketa, **FLJU-FLJU!** I sve je bilo po starom, kao da se ništa nije dogodilo.

Sve do sada!

U radioteleskopskoj stanici postojala je soba prepuna svakakvih monitora i dugmića, gde je dežurao **izvesni Karlo**, i grickao čvarke. Strašno se dosađivao, jer su dobri vanzemaljci retko navraćali, pa je uglavnom samo čitao, slušao radio i golišav skakutao po livadi.

Ali ovaj dan nije bio kao drugi!

(Ako si mama i upravo čitaš ovu lepu priču, onda ovo izgovori dubokim glasom. Onako zloslutno i preteći. Ako si tata, onda možeš i da zahropćeš.)

BIP-BIP-BIP-BIP!

Oglasio se **superspecijalni signal iz zvučnika, namenjen rasterivanju kosmičkih uljeza!**

Izvesni Karlo je u to vreme baš go golcijat skakutao po livadi, mada je jedna lampica u komandnoj sali radio-teleskopa treptala crveno. Ne belo, već **CRVENO** – ovi vanzemaljci su dakle bili **ZLONAMERNI!**

Ali kako **izvesni Karlo** nije telefonirao u podzemni komandni punkt, gde su na ispaljivanju raketa radili ljudi spojenih obrva, Prakljača se bez pô muke približila Zemlji.

DECO,

**VI NEMOJTE NIKADA DA TRČKARATE
GOLIŠAVI PO CVETNOJ LIVADI,
DOK ZLI VANZEMALJCI
NAPADAJU ZEMLJU!**

Izvesni Karlo se pak šćućurio pri dnu stranice. Kanda je malo i plakao, jer je znao da se više neće pojaviti u ovoj priči, a ni u njenim nastavcima. Šmrc, šmrc!

4

Na svu sreću Varnava se posle faze punog Meseca ničega nije sećao, pa tako nije razumeo ni šale kojima ga je EMA zasipala narednih dana. Za ručkom mu je brižljivo trpala u tanjir temeljito oglodane kosti, poklonila mu je gumenu kokošku, a jednom mu je i strogo pripretila:

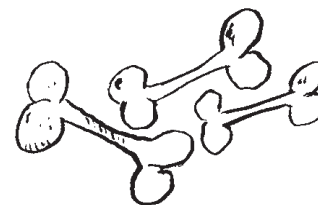
„Ako mi se popiškiš u cipelu, dobićeš svoje!”

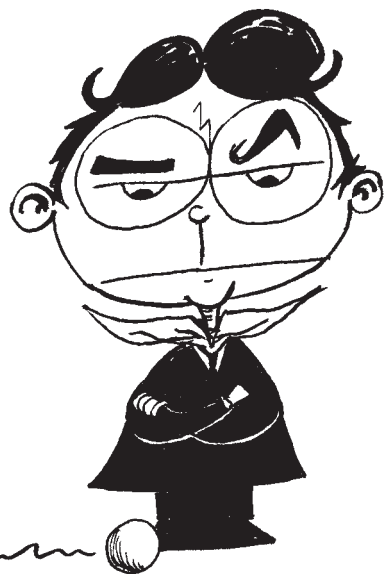
„Već su mi dosadile tvoje šale”, saopštio je Varnava. „Opominjem te da smesta pre-

staneš, jer su mi za duboko razmišljanje potrebni mir i tišina.”

„Kako da ne”, rekla je Ema i odšetala.

Ozbiljan ton uvek postiže cilj – pomislio je Varnava. Obični ljudi se klanjaju pred **VELIKIM FILOZOFIMA.**

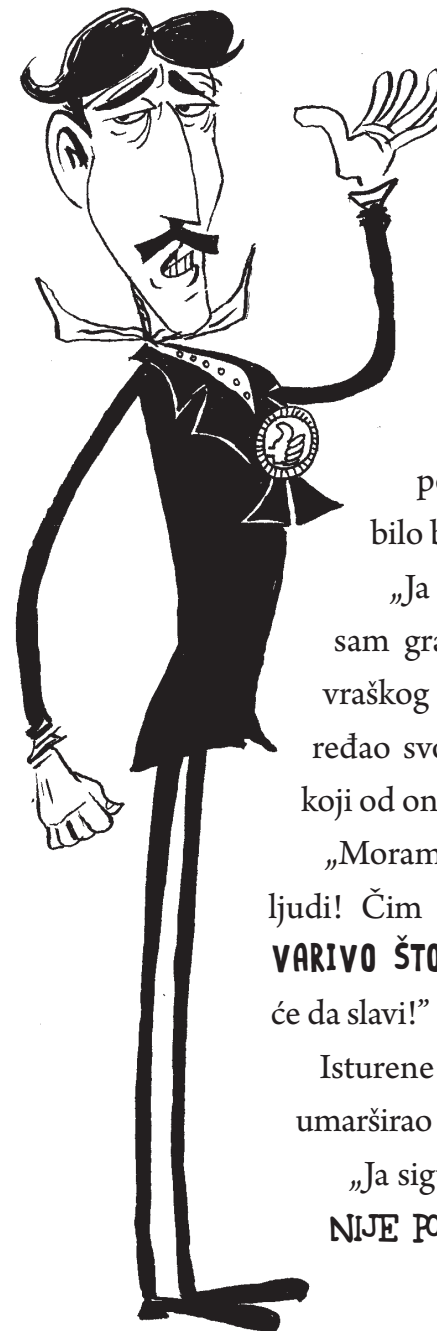

„Ha, ha, ha. Donesi!” – doviknula je Ema izdaleka i bacila mu crvenu lopticu od gume.

Pored začikivanja Varnave, omiljena Emina zanimacija bilo je zalivanje cveća. Podsećalo ju je na **ZAVIČAJ**, jer ovde, u Predalekom Velegradu nije bilo ni cveća, ni trave, ni drveća, samo nakaznih zgrada.

Iza jednog fikusa sedeo je Kostur i čitao neki avanturistički roman. Nosio je naočare, a na sočivima je za svaki slučaj nacrtao dva oka, pošto ih kosturi nemaju. Baš je prionuo na čitanje kad mu se pokvario ručni **APARAT ZA OŠTRENJE UMA™**,

pa nije uspeo da oživi nijednog književnog junaka u svojoj glavi. Još kada je bio Elvis Presli, voleo je romantične dogodovštine, koje su mu sada mnogo nedostajale.

Jedino bi Tesla umeo da popravi taj aparat, ali njega nije bilo briga, nije hteo ni da ga pogleda: „Ja sam **HEROJ** a ne monter. Spasao sam grad od uništenja, pobedio sam vraškog doktora Korvusa!” – gnevno je ređao svoje zasluge, nameštajući orden koji od onda nije skidao s grudi.

„Moram da radim na **PROSVEĆIVANJU** ljudi! Čim završim najnoviji izum, **FINO VARIVO ŠTO RASTE NA GRANI**, cela planeta će da slavi!”

Isturene brade, ispršen, kočoperno je umarširao u laboratoriju.

„Ja sigurno neću”, gundala je Ema, jer **NIJE PODNOSILA** fino varivo.

Ko bi to razumeo? Pa da nije fino onda bi ga zvali **NEFINIM VARIVOM!**

Pokušali su da instaliraju aparat, ali su postigli jedino to da je eksplodirao u Eminim rukama.

Devojčica je samo treptala, pred očima su joj igrali krugovi, sve je prekrilo gar, ali ni to nije bilo sve. Imala je utisak da joj je neko raščupao kosu i dobro je počupao.

JU!

Tad se pred njom stvori Lavrentije, zaboravljajući na svoju uobičajenu ravnodušnost.

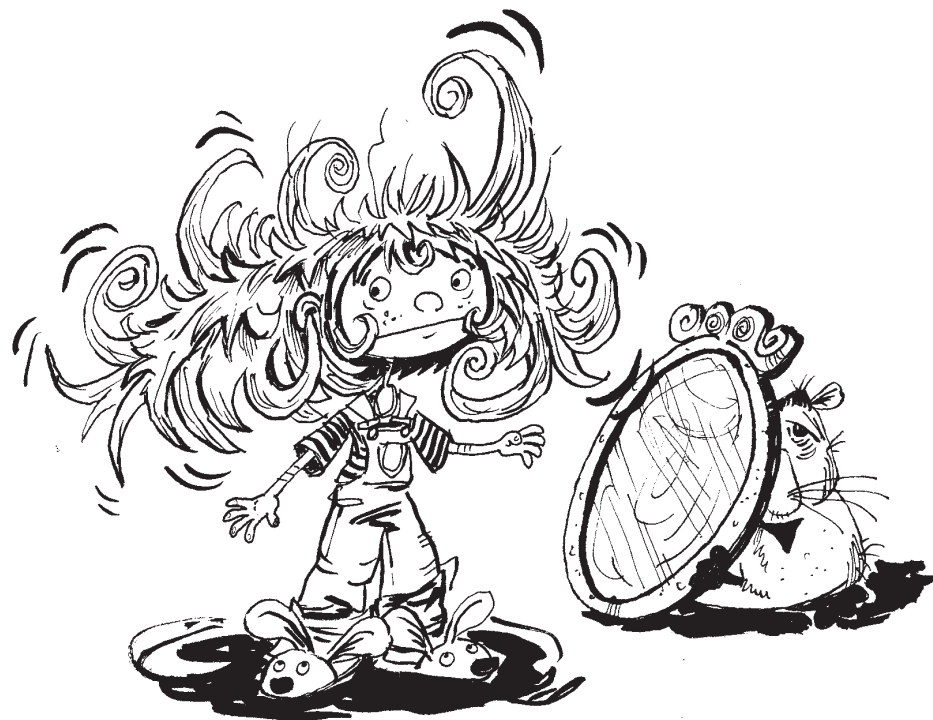
„Šta se desilo?” – zapitala ga je Ema uplašeno. Nije joj se sviđalo sve ovo.

Morsko prase – **RIPS-ROPS** – maši se ogledala i stavi ga pred devojčicu.

Kosa joj se micala, vlasi su se uvijale poput zmija, mrsile, preplitale.

KOSA JOJ JE OŽIVELA!

Jedan pramen se uzjogunio i preteći počeo da izbacuje šnale iz gusto izuvijanih čuperaka. Drugi pramenovi su joj puzali po licu, obmotavali joj se oko nosa, zavlčili joj se u uši. Ema se strašno uplašila.

„UPOMOĆ! NAPALA ME JE ROĐENA KOSA!”

Vrata od Varnavine sobe su se otvorila.

„Ne mogu da verujem!” – razbesneo se. „Otkad si ovde, stalno praviš neke svinjarije, preturaš, šunjaš se i dernjaš. Šta li si sad naumila?”

I tako je besneo. Ali Emi nije bilo do prepirke, bila je zauzeta obuzdavanjem podivljalih pramenova i uvojaka.

Varnava se prikradao devojčici. Kolutao je očima i sve glasnije režao. **BILO JE JEZIVO!** Sasvim se primakao pobesnelom slapu kose.

HHHHHHHHHHHHHHHH
RRRRRRRRRRRRRRRR
RRRRRRRRRRRRRRRR
RRRRRRRRRRRRRRRR
RRRRRRRRRRRRRRRR

I kosa se odjednom umirila, kao da se pritajila. Nije se više pomakla.

„Uh, hvala ti!” – rekla je Ema s olakšanjem. „Mislim da si me... sada spasao”, rekla je preko volje.

„Nema na čemu”, rekao je Varnava, sada već spokojno. „Kao pravi džentlmen. Stalno me nerviraš, pa ipak ti **UVEK** spasem život.”

„Ne verujem da je kosa imala nameru da me ubije”, rekla je Ema.

„Još kako! Dovoljno je da je pogledaš, to je **NAJZLOČI-NAČKIJA** kosa koju sam video!”

I smeškajući se otišao natrag u svoju sobu.

Eto zašto je Kostur više voleo da čita knjige.

„Obrati pažnju, uskoro ćeš sresti nekoga, sa kime su mogući **ROMANTIČNI ODNOSI**”, reče Ema Kosturu koji se skljojao na pod. „Ko zna kada počinje nova avantura, sa novim učesnicima...”

I, kada počinje nova avantura?

OVOGA TRENA!

Naime, odjednom se smračilo mada je uveliko bio dan.

Ema je spustila kantu za zalivanje i pritrčala prozoru. Kostur ju je pratio.

Ljudi su izašli na ulicu i zagledali se u nebo. Nekoliko automobila se sudarilo, šoferi su se glasno prepirali, a onda su izašli iz kola i podigli pogled ka nebu.

Ema je prebledela. I Kostur bi prebledelo da već nije bio skroz beo.

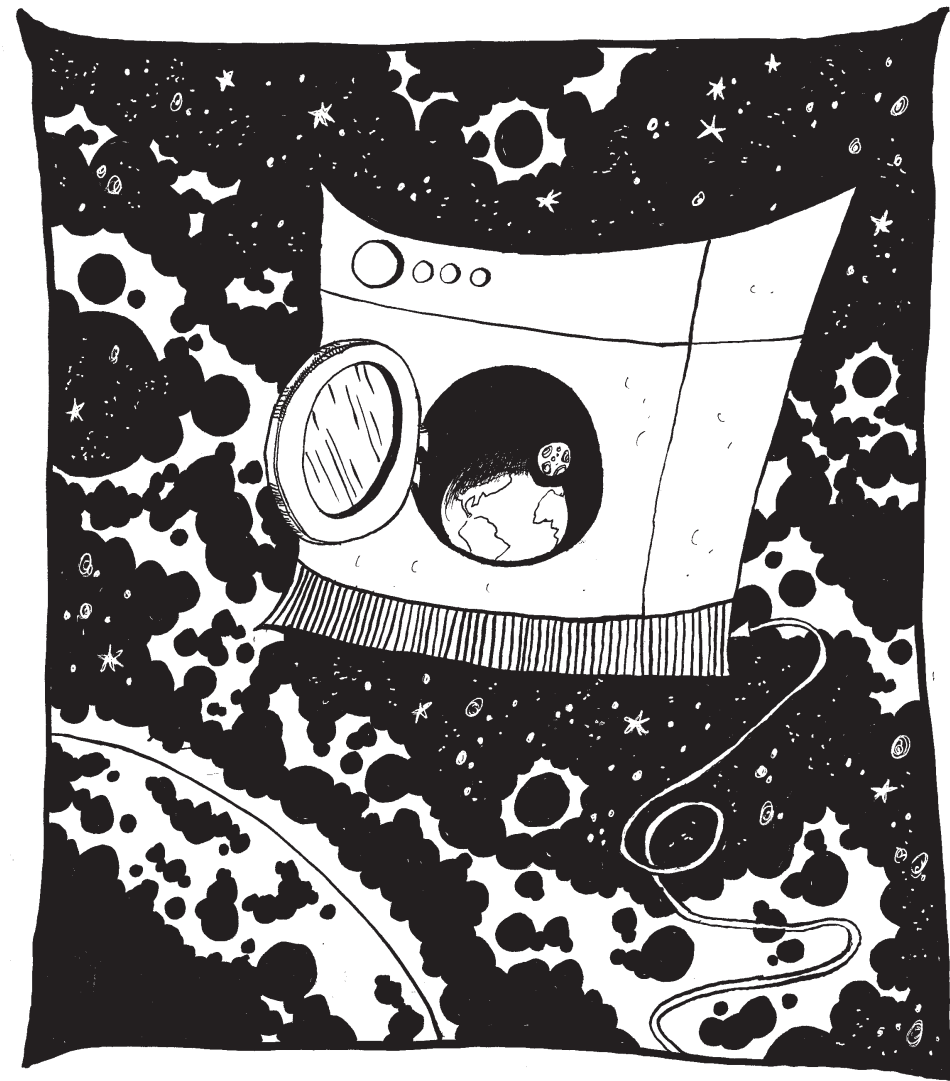
Jao nama. To je moglo značiti samo jedno:

DOŠLE SU LETELICE ZLIH VANZEMALIJACA DA UNIŠTE ZEMLJU! BEZ ŠALE!

U kosmosu se otvoriše vrata veš mašine sa prednjim punjenjem, i Prakljača proguta Zemlju, zajedno sa Mesecom. Postepeno, ceo svet je utonuo u mrak. Ljudi su počeli da zapomažu. Iznenada, opet je granuo dan: u dobošu veš mašine upalilo se svetlo, obasjavši celu Zemlju. Da nije bilo tih lampi, ne bi se

videlo ništa od predstojećih avantura, cela knjiga bila bi sasvim crna. Pogledajte samo!

Bila bi to prilično bezvezna knjiga.